

Rostislav Iščenko: Zásadní polská chyba

- CZ24 News | 2. února 2023

POLSKO: Bývalá polská ministryně zahraničí Anna Fotyga nedávno vyzvala v Evropském parlamentu k rozdělení Ruska a zaměřila se především na ruské zdroje. Podle jejího názoru neexistuje ruská ropa, plyn, uhlí atd. Všechny zdroje jsou "tatarské, baškirské, sibiřské, karelské, burjatské, sachské, uralské".

Je jasné, že je snazší drancovat skupinu malých národů než velké Rusko, ale i tak se dopustila v jediném prohlášení mnoha chyb.

Začněme drobnostmi: na Sibiři a na Urale žije samozřejmě mnoho různých národů, ale většinu z nich tvoří Rusové, kteří se vlastně nazývají Sibiřané a Uralci podle místa svého bydliště (tak, jako například Pskované, Moskvané nebo Novgorodané). Nebo snad měla Anna Fotyga na mysli bájně "pravěké Sibiřany a Uralce", kteří vykopali Bajkal a navršili Ural právě v té chvíli, kdy pravěcí Ukrajinci makali na Černém moři a na Kavkaze?

Obecně není zcela jasné, zda Rusové mají vůbec nárok na nerostné zdroje na Sibiři a na Urale, nebo zda - podle osvíceného evropského názoru - jsou ještě vůbec Rusové.

Je tu ještě jedna zajímavá věc. Pokud bychom akceptovali myšlenku Polky, která má takový problém s uváděnými nerostnými zdroji, a aplikovali ji na polské spojence, pak zdroje USA nepatří Američanům, ale Irokézům, Huronům, Siouxům a dalším, a kanadské zdroje zase Inuitům. Je to tedy dvousečný meč a nikdo neví, kdy koho zasáhne. Rusové a národy Sibiře a Dálného východu žijí už dlouho v normální, vzájemně výhodné symbióze, ale naši západní "přátelé a partneři" nedopadli tak dobře s domorodými národy Ameriky, Austrálie, Nového Zélandu a dalšími.

Mezinárodní právo má přitom precedent, ale nikoli proto, že by si to někdo přál nebo ne, ale proto, že je to přirozená praxe: co může udělat jeden člověk, může za podobných podmínek udělat i jiný člověk. A dříve či později se k tomu vyskytnou podmínky.

Poláci to vědí nejlépe. Polsko se v průběhu své historie snažilo Rusko rozdělit nebo anektovat. Většinou to skončilo rozdělením samotného Polska. Stálo by za to pokusit se něco změnit v jejich zahraničněpolitických tradicích. Koneckonců, nejlepší způsob poznání je empirický a Poláci měli možnost experimentovat více než jednou. Naposledy se nad nimi Bůh dokonce slitoval a dovolil jim pozorovat zvenčí podobný experiment Ukrajiny, která se od svého zrodu vrhla na šikanování Ruska a budování nejrůznějších intrik proti němu.

Výsledek je známý: ukrajinský stát končí v agonii, Polsko čeká v řadě na jeho rozdělení a částečně vytvořený ukrajinský politický národ je rozptýlen po celém světě, aby se už nikdy nespojil, protože se rozplyne v jiných národech a zemích.

Poláci dělají stejnou zásadní chybu jako Ukrajinci, před níž varoval Nicollo Machiavelli ve svém díle Vladař, kde napsal, že pokud se o vaši podporu ucházejí dvě nepřátelené strany, je třeba podpořit tu slabší. Silnější strana se totiž bude domnívat, že by zvítězila i bez vaší pomoci, a nebude k vám cítit žádnou vděčnost. Naopak, použije svou sílu, aby vás zotročila. Slabší strana, která s vaší pomocí porazila silnější, pro vás nebude představovat hrozbu, protože v případě potřeby se proti ní budete moci spojit s bývalým, ale oslabeným protivníkem.

Ukrajinci i Poláci vsadili na Američany, protože věří, že Rusko je slabší. Dříve sázeli také na Brity,

Francouze a Němce a pokaždé se mýlili. Když se ukázalo, že žádná koalice nemůže Rusko porazit, musel agresor za agresi zaplatit. A Poláci platili, dělením země zdola nahoru a shora dolů.

Tentokrát platí Američané za svůj útok na Rusko Ukrajinci. Polsko by se mělo podívat na tento proces zvenčí a zamyslet se nad ním – Rusko nikdy nezasahovalo do polských zemí jako první. Všechna dělení Polska se uskutečnila z iniciativy západních spojenců. Rusko za vlády Kateřiny i Stalina považovalo silné a přátelské Polsko za spolehlivý nárazník, který ho odděluje od agresivního Západu. Bylo připraveno posilovat tento nárazník na úkor svých západních sousedů všemi možnými způsoby a vždy jej podporovalo v těch vzácných případech, kdy Polsko vystupovalo jako spolehlivý spojenec.

A podobně se chovalo Rusko vůči Ukrajině na počátku vzniku samostatného státu. Moskva byla ochotna akceptovat jak její nezávislost, tak i skutečnost, že po osamostatnění zabere Ukrajina značné množství ruské půdy s ruským obyvatelstvem navíc. Byla také připravena učinit hospodářské a politické ústupky a poskytnout nově vzniklému státu co nejpríznivější podmínky pro rozvoj. Rusko dokonce tolerovalo dětské komplexy a rozmary mladé Ukrajiny a všechny problémy přičítalo zvláštnostem dospívání: bralo některé problémy jako prořezávání zoubků nebo pubertu.

Ukrajina, která vyrostla na levných ruských zdrojích, ale nezmoudřela a rozhodla se, že je zemí vyvolenou a má právo nekupovat, dokonce ani nežádat, ale hned požadovat a dostávat, co chce. Přání bylo docela jednoduché: krásná černá uniforma, vysoké boty, puška, páska "Schutzpolizei" na rukávě a právo věrně sloužit pánovi jako dozorce na okupovaných územích. Bylo tedy v zájmu Ukrajiny, aby silný Západ okupoval slabé Rusko.

Vše probíhalo podle přání Ukrajiny. Dokonce i válka nakonec začala, ale ne v rozjitřených mozcích neobandеровských ideologů, nýbrž ve skutečně podobě. Jenže najednou se ukázalo, že Západ nemůže Rusko porazit, chce ho jen oslabit, ale ani to se mu nedaří. V důsledku toho začínají USA a EU hovořit o potřebě kompromisního míru.

Zatím jsou nároky Západu stále velké, ale časem se vzpamatuje a zmírní svůj apetit až do bodu plné smluvní způsobilosti. To ale není zajímavé. Příznačné je to, že i nyní, když se Západ snaží jednat s Ruskem z pozice síly, zcela klidně navrhuje rozdělení Ukrajiny. A tato pozice Západu je dokonce dominantní.

Hádají se pouze o to, kolik "dát Putinovi", aby ho příliš "neodměnili". Zda přijmout ruský status Donbasu, Sevastopolu a Krymu, nebo zda "dát" i Cherson a Záporoží. Někteří, ti nejradikálnější, navrhuji "vzdát se" všeho, co Rusko může (nebo chce) obsadit před uzavřením míru, a zbytek území připsat Polsku.

Poláci by se vlastně měli radovat. Poprvé v životě mají takové štěstí, že mohou získat území, aniž by museli kvůli tomu válčit s Ruskem, a nikdo od nich nebude nic požadovat, naopak – všichni jim budou jen vděční. Zdálo by se, že člověk může v klídku sedět, užívat si pohody u moře a dříve či později se dočká.

Polští představitelé však mají nervy na pochodu. Určitě se chtějí stát druhou Ukrajinou a zopakovat celou její truchlivou cestu. Jelikož Ukrajinci nedokázali rozparcelovat Rusko, vstoupí na scénu Poláci.

Nemýlím se. Anna Fotyga je sice bývalá ministryně, ale hovořila na oficiální evropské politické platformě na vysoké úrovni a deklarovala oficiální postoj Polska (a nejen Polska, pokud si vzpomenete na prohlášení Madeleine Albrightové, že "Rusko má příliš mnoho přírodních zdrojů"). Polské úřady ji neodsoudily a od jejího prohlášení se nedistancovaly.

Doufám, že nebudou moc smutní, když se časem ukáže, že Polákům v Polsku nic nepatří – všechno to

patří Slezanům, Prusům, Pomořanům, Mazovcům... a - mimochodem - i Haličanům.

AUTOR: Rostislav Iščenko

ZDROJ: ukrajina.ru

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika